

Ett otäckt djur, som än krälade åt sidan, än gjorde korta hopp och så gömde sig, kom krypande bland löfven. Det var ungefär lika stort som en af foglarne, men mycket olika till utseendet. Dess kropp bestod af tvänne stycken, sammanlänkade i midten och öfverallt betäckta med rödbrun ull eller hår, som stod upprätt likt borst. Det hade tio långa ben, krokiga och betäckta med hår liksom kroppen, två böjda klolika antenner eller spröt i pannan och två bakåt utskjutande horn, så att om icke djurets skarpa, eldiga ögon varit, skulle man haft svårt att veta vilkendera delen som var hufvudet. Dess rostiga färg, dess fula kropp och håriga ben, i förening med den genomträngande blicken, gaf åt detta djur det mest gemena utseende — något som mer eller mindre tillhör alla af detta slägte, ty det var ett species af slägtet *aranea* eller spindlarne.

»Den hoppande taranteln!» hviskade Lucien till sina bröder. »Se,» fortfor han, »han smyger sig på »rubinhalsen»!»

Detta var påtagligt. Steg för steg och hopp efter hopp nalkades spindeln blomklasarne, der honningsfogeln för ögonblicket befann sig. Spindelns ögon voro begärligt fästade på fogeln, och då denna flög upp från blommorna och sorglöst fladdrade omkring, smög sig taranteln nära intill, döljande sig bakom vinrankornas blad eller stänglar. Hvilade fogeln åter ett ögonblick och tycktes flitigt sys-selsatt att söka föda, då nalkades det lurande djuret ett steg närmare, antingen genom ett hastigt språng eller ett qvickt hopp, hvarefter det återigen dolde sig, afvaktande ett nytt tillfälle. Som fogeln ganska ofta flyttade sig, måste spindeln ideligen förändra riktning vid sitt förföljande. Efter en af sina små utflygter stannade fogeln vid en trumpetblomma, midt framför der